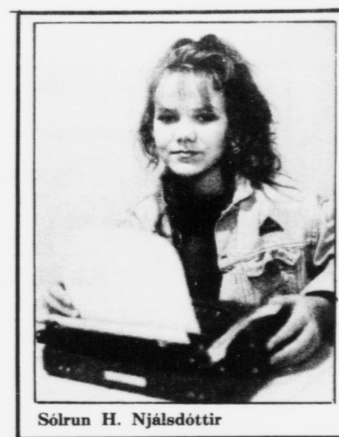

Sólrun H. Njalsdóttir

Tann ólukkuliga heksin

Einaferó var það ein gomul og ljót heks. Hon var øgíliga rík, men hon hugsaði ekki um pengar, o nei; hon hugsaði um tann vakra prinsin, sum búði ekki langt frá henni.

Heksin hevði spurt hann, um hann vildi giftast við henni — hann hevði tá flent og blakað hana út, og sagt, at visti hon seg har aftur, so skuldi hann brenna hana á báli.

Seinni frætti hon, at prinsurin ætlaði sær at giftast við einari prinsessu. Prinsessan var vøkur og ung, men heksin var serstakliga ljót og var hon minst 300 ár, so tit kunnu síggja, at hon hevði ekki nógv var mæguleikar. Men heksin vildi ekki gevast, hon broytti seg til eina vakra gentu, og seymaði sær ein flottan kjóla, og gekk ímóti tí vakra húsinum, har prinsurin búði.

Prinsessan var um hetta mundið hjá prinsinum, og gjørdur tey alt klárt til brúdleypið, sum skuldi vara í 3 mánaðar. Knappliga hoyrði prinsurin, at onkur græt uttanfyri, og tá ið hann fór út at vita, hvør har var, sá hann eina øgíliga vakra gentu sita á einum steini, og græt hon so nógv, at jørðin var vát.

»Hví grætur tú so illa?» spurdi prinsurin og var farin at elska hesa ólukkuligu gentu. Gentan, sum var heksin, turkaði tárini og segði: Guð hjálp mær, eg skuldi gifast við einum óndum manni, og elskar hann at sláa meg og pina, og sigi eg nei, so eri eg deyð í morgin, so eg tordi ekki annað enn at rýma heimanífrá. Men finnur pápi mín meg, sum eg veit hann ger... « Heksin græt uppáftur meir og prinsurin lovaði at hjálpa henni.

Ein vika gekk, og prinsurin elskaði gentuna meir og meir, hann segði beint út við prinsessuna, at hann ætlaði sær

at giftast gentuni sum hann elskaði. Brúdleypið vardi í 43 vikur, og vóru øll lukkilig uttan tveir persónar, prinsessan og heksin. Heksin broyttist altíð til seg sjálva beint áðrenn sólin kom upp um morgunin, hon fór tí altíð út, og biðaði til hon var aftur blivin tann vakra gentan, sum prinsurin elskaði so nógv.

Men ein morgunin kom prinsessan til tað vakra húsið, og sá hon tí heksina. Hon leyp til prinsin og bað hann um at koma við sær, og hann so gjørdi. Heksin royndi at krógva andlitið sær, men tað var ov seint, tey høvdu sæð hana.

Prinsurin ætlaði at brenna heksina á báli, men ein gamal maður, sum altíð hevði elskað hana, bjargaði henni.

Men prinsessan og prinsurin giftust, og hann visti ekki av, at hann átti litla dóttur við heksini, men tað er so ein onnur søga.

